

Naše veselje

Priloga „Slov. gospodarja“ za deco.

Štev. 4.

24. IV. 35.

Letnik II.

Velika noč.

Aleluja! Kristjan, vesel
poj: Zveličar je vstal iz groba,
želo ostro je smrti vzel,
zdaj ne straši nas več grohnoba.

Smrtni s telesa otresel je prah,
vstal je v veliki svetlobi in slavi;
groza obide čuva je in strah,
Aleluja Gospodu v višavi!

Vstal boš tudi ti, kristjan!
Njega vstajenje upanje tvoje;
on buďi bo, ko napoči dan,
v večno življenje verne svoje.

Zima beži, prihaja pomlad,
novo življenje - zemlji zbuja,
cvet vesel obeta in sad:
pojmo veseli: Aleluja!

J. Štrifar.

Aleluja!

(Vacl. Kosmak.)

Velika noč je!

Solnce gleda z radostnim svihom z
modrega nebesnega svoda na mlado
zemljo.

Na vrtu sedi vrabček na bezgovi veji,
se greje na toplem solnčecu ter pravi:

»Čimčara, že je zopet za jara. Letel
sem pogledat na polje. Oj, tam je krasno!
O snegu niti sledu ni več, potočki
skačejo žuboré, zvončki cveto, škrjanci
pojo in veterc veje tako gorko, tako mi-
lo, da bi bilo greh, ko bi še spal. Bezeg,

nikar ne spi, vstani, že je zopet za jara
— čimčara!»

Bezgova veja sliši vrabčkovno poročilo,
se strese od veselja in se nasmeje z ze-
lenim perescem.

Spodaj pod bezgom pa dremlje cvet-
lica marjetica. Vrabčkovno gostolenje jo
prebudi. Prestrašena se ogleda in, videč
bezeg v pomladni lepoti, se razveseli in
hitro odgrne svojo krasno in nežno gla-
vico.

Na vrtu se vzdiguje škrjanček in po-
je, gledajoč njuno veselje: Aleluja!

Preveč blagoslova ni dobro.

(Pravljica.)

Stara Meta je prebivala v svoji revni
hišici kar tam blizu mestnega obzidja.
Razen te hišice ni imela na svetu prav
nič. Preživljala se je tako, da je hodila
po mestnih hišah kaj malega delat, —
prav za prav je to že bil nek način be-

račenja, ker delala ni mnogo, niti tega
ni mogla storiti. Ljudje so jo radi vi-
deli, ker je vedela marsikaj povedati,
nekateri so si na tihem celo pripovedo-
vali, da je čarovnica.

To pa seveda ni bilo res. Meta si je

želela edino to, da bi imela toliko sredstev, da ji ne bi bilo treba hoditi iz hiše, ampak da bi si lahko pripravila svojo juhu ali kašo kar doma.

V tisti dobi so še palčki ljudem radi kaj pomagali in Meta je tudi upala, da se ji še posreči, katerega izmed njih videti in prositi za pomoč.

Ko je nekoč nabirala suhljad v gozdu, je začula vpitje, kakor da bi se ma-

li otrok na glas jokal. Šla je gledat in našla palčka, katerega je bila prijela past, nastavljena od lovca lisicam, tako tesno za obleko, da se ni mogel ne iztrgati, ne sleči. Zato je klical na pomoč.

Meta je brž pristopila in z velikim trudom se ji je posrečilo rešiti palčka iz neugodnega položaja. Ko je bil pal-

ček prost, je štaro Meto lepo zahvalil in ji je obljubil, da ji izpolni željo, če ne bo zahtevala preveč. Meta je bila baš lačna, pa je hitro prosila, naj ji da tak lonec, da bo skuhal mlečno kašo, kadarkoli bi ga Meta postavila na ognjišče in mu zapovedala kuhati.

Palček ji je rekel: »Dobro, tak lonec že stoji doma na ognjišču. Če hočeš, da kuha, samo s prstom trikrat potrkaj po njem. Ko ti bo pa dosti, potem pa —« Tega ji ni mogel več povedati, ker je bila Meta že odtekla, kakor hitro so jo nesle naga.

Doma je res stal lonec na ognjišču. Meta je trikrat po njem potrkala in takoj se je začela kuhati mlečna kaša. Zadovoljno je starka opazovala, kako je vrelo po loncu, kaša je bila gotova in se je začela dvigati iz lonca. Meta je zaklicala: »Dosti, dosti!«, a nič ni pomagalo, ni vedla, kako bi ustavila kuhanje, ker ni bila počakala palčkovega končnega naročila. Kaše je bilo vedno več, vrela je iz lonca na ognjišče, po tleh, skozi okno in vrata, Meta pa je preplašena tekla iz hiše in klicala ljudi. Ti so pritekli in začudeno opazovali veliki blagoslov, pa niso mogli omejiti ali ustavit. Kaše je bilo čimdalje več, ulica za ulico se je napolnila, hiša za hišo je izgubila v njej, ljudje pa so morali mesto zapustiti.

Lonec še deluje, kaše je vedno več, kakšen bo konec, pa ne vem. Najbrž bo palček ustavil delovanje pridnega lončka, ko bo prispela kaša tudi do njegovega gozdnega doma. Ne to bo pač treba počakati!

Kaznovana neposlušnost.

»Teta Ana je pisala, naj ji pošljemo Tončka in Marico za velikonočne praznike«, je rekel oče, ko je prišel opoldne iz urada domov. Seveda je to bilo veselje in vrislanja, posebno Tonček se je veselil, ker se ni bil pri teti, pač pa mu je bila Marica pripovedovala, kako lepo je bilo lani pri njej.

»Jutri popoldne ob štirih odpelje poštni voz«, je dejal oče, »in tedaj se lahko peljeta z njim še vidva.«

Tako je bilo to naposled določeno. — Teta je imela svoje veliko in bogato po-

sestvo na drugi strani gorovja in posluševati se je bilo treba poštnega voza za pot, železnice v hribih ni bilo.

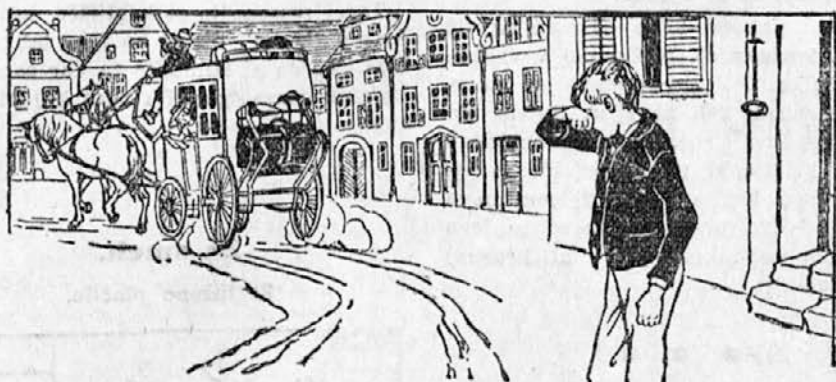
Drugega dne sta otroka komaj čakala, da bi prišel čas za odhod. Povsod sta bila na poti, za igro jima ni bilo nič mar, štela sta ure in premišljevala, zakaj tega dne tako počasi potekajo. Popoldne je bilo še hujše. Tedaj je rekel Tonček:

»Jaz grem k županovemu Mihcu, se bova malo igrala.«

»Dobro«, je dejala mati, »ali ob pol

štirih moraš biti tu, da se pripraviš na pot. Pošta odpelje točno ob štirih in ti veš, da nikogar ne čaka.»

In tako je tudi bilo. Baš se je voz začel pomikati, ko priteče Tonček ves zasopihan. Prestrašen postane sredi ulice

Tonček se je igral pri prijatelju, čas je hitro minil, na uro seveda ni nihče gledal.

Doma so ga pa čakali in čakali. Marica je bila gotova, poštni voz je prišel. Mati je hotela nekoga poslati, pa oče ni dovolil.

»Naj trpi kazen za svojo neposlušnost!«

in gleda za odhajajočim vozem, iz katerega mu maha Marica z rutico v pozdrav.

Iz velikonočnih počitnic torej ni bilo nič, pa tudi doma so Tončku potekali dnevi kaj žalostni, niti ga ni veselilo, da bi poiskal svojega prijatelja. Morda pa mu je bil ta dogodek dober nauk!

Uganke.

1. En klobuk, pa dve glavi;
en rep, pa dve roki;
štiri nosnice, dve škornjici;
šest nog, po štirih gre.
Kaj je to?
2. O lepem vremenu prižene vsak večer pastir na velikanski travnik brezštevilo ovčic; kdo je pastir, kaj travnik in kaj ovčice?
3. Često me pričakujejo in prosijo; a jedva se prikažem, vse beži. Kdo sem?
4. Brez rok, brez nog, pa vrata odpira. Kaj je to?
5. Vse pomete okoli hiše in vse zastonj. Kdo je to?
6. Kam gre tisti, ki je prišel v sredo vasi?

Rešitev uganek v 3. številki.

1. Eva — Ave.
2. Krompir.
3. Blazinica za iglo.
4. Deževnica.
5. Dno.
6. Krog.

Pregovori:

1. Pridni človek ima kruha, glad mori samo lenuha.
2. Sreče svoje poderuh, kdor je modrim ukom gluhi.
3. Prava snaga ne sega samo do praga.
4. Lastna kočja je več vredna nego tujaja palača.
5. Lastna hvala, cena mala.

*

Odgovori na dopise.

Vsem: Rešitev uganek vidite tu gori. Pri nobeni izmed dopisov niso vsa vprašanja pravilno rešena. Premalo se poglabite v smisel vprašanja. Kar se tiče tolikih želja po labirintih, nam je žal, da takih ne moremo priobčiti v vsaki številki. Treba ga je sestaviti, risati, dobiti kliše i. d., kar pač ne gre tako hitro. Nekdo je tudi pisal, če sme staviti kako vprašanje v tej ali oni zadevi. Mi smo načeloma za to in bomo na taka vprašanja, seveda če bo šlo za kaj pametnega, odgovarjali v posebni rubriki »Kotiček z odgovore.« Torej na svideenje v tem kotičku!

Razgovorček.

Človek se mora včasih tudi igrati, kaj ne? Napravimo si igračo!

Vzemite pokrov kake okrogle škatle (iz lesa, lepenke ali pločevine) v velikosti krožnika. Položite pokrov na mizo, da bo stranski rob navzgor. Potem poščimo sredino kroga in tam narišimo majhen križec, ki tvori središče za igro. Od tega križca (ali tudi majhnega kroga) po dva prsta na desno in levo narišite še več takih križcev (ali krogov) v tejle obliki:

Nekaj sličnega že poznate! To je igra na keglje. Torej kegljišče že imamo, kje so pa keglji? Tudi te si napravite sami. Odrežite si palčico, debelo kakor svinčnik, razrežite jo na devet enako dolgih delov in vsakega zgoraj nekoliko priostrite, keglji so tu.

7. pa še narišite keglja! Prave krogle ne moremo rabiti v našem okroglem kegljišču. Zato vzemimo vrtavko (brnico, volka). Taka priprava je hitro gotova, poznate jo pa itek vsi. Vzemite koščen gumb in vtaknite v srednjo luknjico kratko (spodaj priostreno) palčico. Tak volk je elo preprosta, pa jako zabavna igračka ker pleše, če zasučemo palčico med dvema prstoma in volka hitro izpustimo, po celi mizi okrog. Naš volk pa naj sedaj pleše okoli kegljev. Zato ga ne vadimo plesanja na mizi, ampak v okroglem pokrovu od škatle. Zdaj tudi razumete, zakaj smo ta pokrov narobe obrnili, da ima rob zgoraj.

Kako lepo volk izbira keglje, pa vendar ne tistih, ki jih mi želimo, ampak izbira si samo svoje žrtve. Po kakih pravilih se igra, pride na vrsto prihodnjič, zdaj le še pove misli:

7. igračke, ki si jih napravimo sami, naj najbolj razvesele. Kupljene igračke nikoli niso vredne toliko, kakor lastno delo.

2. Človek se ne sme prestrašiti, če mu kaj takoj ne uspe. Ne popustite! Delaj-

te dalje! Kar se je šestkrat ponesrečilo, bo vendarle sedmič uspelo. To je potem še večje veselje!

Torej pripravite si kegljišče, keglje in kroglo (volka) da se bo igra lahko pričela. Morda si izmislite že kar sami kakava pravila za igro. Pa nam kaj pišite o tem!

*

Za smeh.

Začluženo plačilo.

Glej, naš dedek je zaspal!

Dajva, prestrašiva ga malo!

Oho, kaj pa je to?

Aha, sta jo izkúpila? Prav tako!